

Man har sagt, at ved denne Traktat er det os alene, der er de ydende, os alene, der gør Indrømmelser, medens der intet gives os til Gengæld. Dette er efter min Mening urigtigt, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen udtalte for et Øjeblik siden. Thi hvordan er det faktiske Forhold? Nordmændene har i en lang Aarrække ikke alene drevet deres Fangst udenfor Søterritoriet — og det er denne Fangst, der altid vil blive deres Hovedvirksomhed deroppe —, men de er ogsaa gaaet ind paa Søterritoriet for at komplettere deres Fangst, de er lejlighedsvis ogsaa gaaet i Land og har her drevet Jagt paa Moskusokser og andre Landdyr, ikke sjældent paa en ret hensynsløs Maade, de har oprettet en Vejrværslingsstation i Myggebugten — alt uden at spørge os om Forlov, og for øvrigt ogsaa uden at vi har gjort noget for at forhindre det. Dette vilde, hvis Forhandlingerne var strandet, være blevet fortsat, rimeligvis endda i udvidet Omfang, maa ske noget paa Trods og med lidt af den forbudne Frugts Tilløkkelse.

Vi maa huske, at vi paa disse ubeboede og vidtstrakte Kyster med de yderst barske Naturforhold og vanskelige Besejlingsvilkaar faktisk ingen Kontrol af nærværdig Betydning har kunnet udøve eller i Fremtiden kan øve. Nu vil dog Traktaten give os visse ogsaa fra norsk Side anerkendte Retningslinier for Fangstvirksomhed deroppe, skabe os visse ligeledes anerkendte Rettigheder, hvis eventuelle Overtrædelse vi med Virkning kan paa klage overfor den norske Regering. Jeg skal nævne den almindelige Regel i § 3 om Skaansel overfor Dyrebestanden og den Adgang, der gives til, at der ogsaa gennem norske Bestemmelser skabes en vis Sikkerhed for dens Overholdelse. Endvidere skal jeg nævne Bestemmelsen i § 1, hvorefter Norge efter den Forstaaelse, der er opnaaet under Forhandlingerne, og som er protokoleret, vil respektere, at der fastsættes bestemte Grænser — indtil 15 Mil paa hver Side — for Monopolomraadet Angmagssalik, og at der ligeledes forbeholdes for en eventuel eskimoisk Bebyggelse ved Scoresbysund en lignende Stilling og lignende Grænser. Tillige er det under Forhandlingerne udtrykkelig forudsat, at Overenskomstens Bestemmelser ikke skal være til Hinder for, at der af den danske Regering om fornødent udfærdiges de særlige Regler, som Hensynet til de Eskimovers Livsvilkaar, der færdes i Strækningen Nord for Lindenovfjorden, vil kræve.

Bliver der Meningsforskel om disse Bestemmelser Overholdelse, underkaster begge Parter sig bindende Afgørelse af den mellemfolkelige Domstol i Haag. Dette er teoretisk set intet nyt og ikke et Fremskridt, men praktisk set er det det i høj Grad, fordi det er anerkendt af den anden Magt, hvormed det her drejer sig.

Man taler om den uoprettelige Skade, der ogsaa for Grønlandernes Erhverv vil opstaa ved Nordmændenes uhindrede Fangstvirksomhed. Det er rigtigt, at denne Fangstvirksomhed i høj Grad har formindsket Bestanden af store Sødyr og derved ogsaa skadet Vestgrønlandernes Erhverv i høj Grad, men denne Fangst har rigtignok fundet Sted aldeles overvejende udenfor Søterritoriet. Af en af Kommissionen opstillet Sandsynlighedsberegning fremgaar det, at af de ca. 4 Mill. Kr., til hvilke det økonomiske Udbytte af Nordmændenes Fangstvirksomhed gennemsnitlig opgøres for et Aar, antages kun ca. 50 000 Kr. at være indvundet indenfor Søterritoriet og paa Land. Det er altsaa en ganske forsvindende Del af den Fangstvirksomhed, som Nordmændene har udøvet deroppe, der falder paa Søterritoriet eller paa Land; og den Virksomhed udenfor Søterritoriet, som har været det ene afgørende og den ene væsentlige med Hensyn til den Fortræd, der er gjort Grønlandernes Erhvervsmuligheder, den kan vi hverken retsligt eller faktisk hindre. Det er et internationalt Farvand, hvor vi intet kan gøre.

Jeg mener, at det i Fremtiden ligesom før nok vil vise sig, at det bliver de økonomiske Hensyn, som bliver det bestemmende for Nordmændenes Foretagender deroppe, og naar vi forbeholder os Angmagssalik-Omraadet og Scoresbysund-Omraadet, saa tror jeg, Fristelsen til at sætte sig fast paa Kysten vil være saare ringe, og dette gælder særlig den ugæstmilde Strækning mellem Lindenovfjorden og Angmagssalik, hvor der jo, som det tidligere er blevet fremhævet, faktisk saa godt som ingen norsk Fangstvirksomhed er drevet.

Denne Fangstvirksomhed udenfor Søterritoriet har imidlertid været og er saa skadelig for Grønlandernes Interesser, at jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Regering vilde tage Initiativet til en international Forhandling om Beskyttelse af de store Sødyr i Farvandene omkring Grønland. Det kunde være ganske naturligt for Danmark som Grønlands Besidder at tage dette Initiativ, og jeg tror, vi vil gøre stor Gavn ved at faa saadanne internationale Regler fastslaaet, interna-